

Zeldzaam jubileum: Harie Baars 80 jaar lid van Fanfare St. Joseph Pey

"Vroeger was muziek maar bijzaak"

PEY - Hoe zag het dorps verenigingsleven in 1917 er uit? Op die vraag moeten de meesten het antwoord schuldig blijven. Of ze weten het alleen van horen zeggen. Maar de 91-jarige Harie Baars uit Pey weet zich die tijd nog levendig te herinneren. Al 80 jaar is hij lid van de plaatselijke Fanfare St. Joseph. "Vroeger was het amusement hoofdzak en de muziek maar bijzaak."

Tijdens het jaarlijkse Caecilia-feest van Fanfare St. Joseph werden diverse jubilarissen in het zonnetje gezet omdat ze 25, 40 en zelfs 50 jaar lid zijn. Maar Harie Baars steekt daar met kop en schouders bovenuit, hij is al 80 jaar lid. In 1917 kwam hij als 11-jarig jongetje bij de fanfare. Tegenwoordig ga je bij een muziekvereniging omdat je muzikale aanleg hebt. En toen? Harie Baars: "In mijn jeugdjaren werd je bijna vanzelfsprekend lid van de fanfare of voetbalclub, want verder was er niets in het dorp te doen. Zodoende heb ik ook nog jarenlang gevoetbald bij PSC, de voorloper van RIOS." De jubilaris blies, toen hij bij de Nederlandse Staatsmijnen werkte, ook mee in het gerenommeerde Harmonie-orkest der Staatsmijn Maurits in Geleen.

• Harie Baars (onder: in het midden), al 80 jaar lid van Fanfare St. Joseph Pey omringd door andere jubilarissen van de fanfare: "Door de jaren heen zijn de muzikanten steeds beter geworden."

Mouwen

Bij Fanfare St. Joseph maakte Harie Baars de hele muzikale ontwikkeling van dichtbij mee: van een eenvoudige dorpsfanfare tot een vereniging die nu in de afdeling Supérieur tot de amateurtop van de fanfarewereld behoort. Harie is de enige die het concours in 1921 in een wei Terwinselen nog meege maakt heeft. "Ik weet het nog goed we voelden ons muzikaal zo sterk dat er we inschreven in de tweede afdeling. De laatste repetitie hielden we in het Volkshuis in Heerlen. Daarna moesten we, heel gewoon in die tijd, te

voet naar Terwinselen. Destijds droegen dirigenten onder hun slipjas van die losse gesteven mouwen. Op gegeven ogenblik, toen hij met heftige gebaren stond te dirigeren, verloor onze dirigent Lei van Neer één van die mouwen. Het ding kwam in de wei terecht, Van Neer daalde doodkalm het podiumtrapje af om de mouw op te rapen. Ondertussen speelde de fanfare gewoon door. Dat kon nog in die tijd. Het concours, voor mij het eerste, was een succes. Als verplicht nummer werd de ouverture 'l'Elue du Village' van G.F. de Pauw uitgevoerd, daarmee behaalden we een eerste prijs met 338 punten. Het eerste grote succes in de geschiedenis van de fanfare!

Lei van Neer, onze eerste dirigent, was ook degene die de fanfare in 1910 oprichtte. Hij was een kleurrijk figuur, behalve bakker was hij ook nog café- en zaalhouder. Aan zijn leven kwam plotseling een einde door een motor-ongeval op 1 oktober 1928."

Amusement

Volgens Harie Baars lag in de beginjaren van St. Joseph de nadruk op vermaak, en niet zozeer op prestatie. "Toen ik bij de fanfare kwam, en het korps nog niet verder was gekomen dan de tweede afdeling, was het amusement hoofdzaak. Met de opkomst van het concourswezen kwam daar verandering in. Door de jaren heen zijn de muzikanten steeds beter ge-

worden. Ik weet zeker dat de fanfare een muziekwerk van 80 jaar geleden, dat destijds maanden van instuderen vergde, thans 'a vue', dus ongezien en onvoorbereid, kan uitvoeren. Zó goed zijn de muzikanten van Pey vandaag de dag."

De afgelopen 80 jaar maakte de nu 91-jarige Harie Baars zowat alle hoogte- en dieptepunten van Fanfare St. Joseph mee. "Onvergetelijk was bijvoorbeeld het concours in 1937 in Rotterdam waarbij in een chique hotel bleven overnachten. Een dieptepunt was toen we tijdens de Tweede Wereldoorlog principieel weigerden om toe te treden tot de door de Duitse bezetters ingestelde 'Kulturkammer'. Daardoor

werd het korps in 1941 ontbonden."

In zijn superlange muziekcarrière bespeelde Harie diverse instrumenten, pas op zijn 78ste stopte hij daarmee. "Ik begon met de sopraansaxofoon, maar dat instrument lag me niet. Dus stapte ik over op bugel en later op trompet. Aan het hoornblazen kwam een einde toen mijn tanden eruit moesten. Maar ik wilde niet stoppen met blazen. Toen bleek dat ik wél op een instrument met een groot mondstuk kon blazen, heb ik nog een tijdlang bariton gespeeld. Op het laatst gingen de jaartjes een beetje meetellen en kwam ik terecht bij het slagwerk, waar ik de bekkens ging slaan."